

ТОВАРИШ РОБОКРНИ! Пам'ятай про своїх соратників з фабрик, в майстернях, в офісах, в школах, в університетах, в усіх організаціях. Пам'ятай про усіх учасників і про всіх!

Сторінка Робітничих Кореспондентів

ТОВАРИШ РОБОКРНИ! Поміркуйте свою газету між робітниками і фермерами! Зробіть свою сторінку справжньою трибуною трудових мас!

ВЕНКУВЕРСЬКИХ РОБІТНИКІВ ЗАСУДЖЕНО УМОВНО.

Чотири члени комуністичної партії, товариші Кемпбел, Дрейтон, Литерик і Бенет, які були арештовані 27. січня як провідники безробітних в місті Венкувер, зістали признани винними вищим судом в оскарженні, яке вніс проти них поліція, себто за те, що вони були членами незаконного зібрання.

Підчас розправи, яка тривала цілий день від 10 години ранно до 7 години вечером, виявився класовий характер суду. Сама розправа була результатом боротьби боевої частини безробітних, які хотіли поліпшити своє рабське положення, яке наложив на них червятий експ-ш, що заступав венкуверську міську раду в департаменті допомоги безробітним.

Так довго, як безробітні міста Венкувер мовчали і годилися на бажання сильних світа цього, поліція не робила ніяких перешкод підчас демонстрацій. Та коли безробітні рішили демонструвати до імміграційного шведу, чи радше сказати до турки, на знак протесту проти арештування т. Кемпбела, ужити сили закону і заборонено демонстрації.

Боеві провідники викликали в цих безробітних робітників дух опозиції проти диктатури представників сера Герберта Голта і прожи цілої визискувачої класи в Канаді. Ті організували демонстрацію страйкуючих "редефіних" робітників помімо поліційної заборони.

В результаті поліція розгримала парад і арештувала пів дозина демонстрантів, які всі були членами комуністичної партії, включно з чотирма провідниками.

Підчас розправи зібрано всі реакційні сили проти-партії. Ще перед розпочаттям розправи шеф поліції, венкуверський Дрепер, ходив всюди і виголошував промови до різного роду протиробітничих організацій, включаючи тут А.Ф.П. трейде енд лейбор кависил і торговим їм, що при арештуванні обжалованих найдено в їхніх кишках повно каміня. Ці бюрократи протиробітничих організацій і артисти квитків на іду приминали шефа поліції з одушевленням. Одинокий так званий робітничий представник

в міській раді, алдерман Мек-Інес з Незалежної Партії Праці заявив на засіданні міської ради, що він не має нічого проти тої методи, якої вжив шеф поліції проти безробітних на 27. січня. Замітка судді до суддів присяглих виказала, що із його думку дух людей повинен був засудити поліційний суддя, а не приводити їх перед нього і мучити його.

Серед такої атмосфери можна було напевно надіятися, що судді присягли внісуть засуджуючий вирок. Та слаба сторона розправи була така очевидна, що вони мусли додати до вирок просібу о помилування.

Всі арештовані товариші давали зізнання і кинули судові визов своїм поведінням. Вони не апелювали за помилуванням, але заявили, що тільки при помочі боевої боротьби зможе робітничий клас затримати ті "привілаї", які вона виборола собі боротьбою. Така боева боротьба означає не тільки тюремні дні, але і кровопролиття для багатьох.

Ці товариші не подавалися, навпаки, вони заявили свою готовість продовжати боротьбу без огляду на всяку опозицію. Підсумовуючи розправу суддя признав, що зараз є в світі 30 мільйонів безробітних і що безробіття є великою проблемою, однак це не перешкаджало йому дати інструкції судам причих "редефіних" робітників помімо поліційної заборони.

Це є один з способів підкопати боевість провідників робітничої класи, прийайми так думає пануюча клася. Це є форма застрашування. Однак вона не відстрашить членів комуністичної-партії від їхнього революційного обовязку, які беруть провід в боротьбі працюючої класи, щоб покінчити класовий привілей і заснувати комунізм на цій землі.

Ці товариші будуть й надалі продовжувати свою роботу не зважаючи на тактику постраху зі сторони поліції, суддів і цілої державної буржуазної машинерії, яку підтримують соціал-фашисти з Незалежної Партії Праці.

Робкор.

УКРАЇНСЬКІ ТРУДЯЦІ УСЮДИ ГОВОРЯТЬ ПРО ЄФРЕМІВСЬКИХ ЗМОВНИКІВ І ЇХНІХ СПІЛЬНИКІВ, КАНАДІЙСЬКИХ ПЕТЛЮРІВЦІВ.

Форт В'я'м, Ont.

Притиснена фортв'я'мська петлюрівщина українськими робітниками на кожнім кроці, мовчить, набравши води в рот. Та й що вона буде говорити? Що мала, вже вигворила, її слухали, а тепер слово мають самі її слухачі. Куди б ми не пішли, чи то в офіс шукати праці, чи в публіку, чи на вулиці, тільки й чути гарячі дискусії, як то судять в Харкові єфремівців. На офісі, де записують до роботи (якої немає), є один петлюрівець. Він знає наших товаришів, знає прихильників, але всіх не знає. Питається наш симпатик в його за роботою, але замість відповіді, зачинає про більшовиків, за Радянську Україну.

— Тепер уже напевно шадуть більшовики, каже петлюрівець. Не всім ще дально брехати, як безробітний перебивав йому: — Коби хоч всім розстрі-

ляти єфремівців. В офісі великий регіт. Петлюрівець ніякось. Це бачуть присутні й беруть його добре на клиш.

— А знаєте, каже один з безробітних, я вчитав в "Українським Голосі," що в Харкові, в театрі, де судять єфремівських агітвіль польської шляхти, встановлено радіо, за допомогою якого робітники й седає Радянського Союзу, ба навіть Європи, чують, як сповідається єфремов зі своїми спільниками, та каються в гріхах, признаючись, що він дійсно запродував Україну Польщі і закордонним капіталістам. Тепер уже ніяк не збреше українська пропаганда на преса, бо сам єфремов твердить та ганьбить всю петлюрівщину.

Після тієї бесіди цей петлюрівець тратить рівновагу й кричить: — Підїть до чорта звідси. В офісі сміх. Або взяти хоч би Робітничий

Дім. Кожного вечера читальня переповнена емігрантами, які читають газети, пояснюють одні одним, дискутують, все про Спілку Визволення України, про фортв'я'мських патріотів, "Український Голос", фортв'я'мського "поета". Чого тільки не почуєш. А як часом приїде в читальню до Робітничого Дому чудаківатий Гріша, то вже сміху до розпучки. А Гріша, це знаєте бувалий чоловік, він все знає, все бачить, чує.

Товариш читає протокол зізнання з єфремова, а наш Гріша:

— А може то неправда. Хлопці в сміх.

— Ну вас к чорту, каже Гріша.

А дальше він же — Я уже годжуся. Через п'ять минут знов: — А може неправда?

Ті, що знають Грішу, сміються, а євкі люди, що приїха-

ли з Галичини, беруть Грішу зараз таки до галюну.

— Ах, ти! Та ти ж по російськи й слова вимовити не знаєш, а числиш себе "русинином". Та хіба ти не знаєш, що Харків то столиця України та ще й Радянської, а ти ж сам з під самого Харкова кажеш. Немає в тебе тямки. Гріша хапає шанку й вибігає. З ним кожного часу така історія... Хоч безробітні, хоч деякі голубі, але бадьорі, вірять в перемогу Радянського Союзу над ворогами.

Що ж де погану петлюрівщину, яка будучина перед нею? Ориґінація на польську шляхту, на міжнародній капіталізм, який уже налізся, для якого працююча клася копає глибоку могилу, в яку з патріотичною лязе петлюрівщина. А на труні капіталізму, по усій землі загрозить! Слава диктатурі пролетаріату! Робкор.

НАПАТНУВАЛИ ЧОРНУ ШПИГУНСЬКУ РОБОТУ КОНТРРЕВОЛЮЦІЙНОЇ БАНДИ.

Вест Торонто, Ont.

Старанням відділу ТУРФ-Дім устроєно дня 30. березня концерт-мітінг в УР.Домі. В першій програмі виступили спортивний гурток з Торонто дав кілька цікавих досить точок. Видно, що не дарує молодь, а старість добре виконати свої обовязки супроти своєї організації.

Після цього виступив т. Бойчук й широко розвинув присутнього, що так єфремівщина цього вона хотіла. Так само сказав, ледо про генерала Кутянова і про чорногорців, чому вони кричать і протестують проти радянської влади. Присутні уважно слухали тов. бесідника. Усі мисли були запиті, а навіть багатьом слухачом прийшлося стояти з браку місця. Після промови прочитано резолюцію. Усі присутні встали з місць на знак протесту. На мітінгу поперх 250 чол. було присутніх і одноголосно заперестували проти петлюрівських змовників і їхньої чорної зрадничої роботи. Хоч в нас було ще досить точок на програмі як солі, дусти і хор, але час був пізній і через це не відбулось дальшої програми. Голова концерт-мітінгу запитав присутніх, чи бажають дальше бути, щоб вислухати вільно згадані точок. Однак слухачі сказали, що пізно пора то хай другим разом, а тепер пора йти спати. На тім закінчено концерт-мітінг.

Р. Б.

ТРУДЯЦІ БРЕНТФОРД ВІДКРИТО СУДИЛИ ПЕТЛЮРІВСЬКИХ ВАТАЖНІВ, ЩО ПРАЦЮЮТЬ ЗА ПЛЯНОМ ПІЛСУДСЬКОГО.

Брентфорд, Ont.

Старанням організаційно-освітнього комітету, що існує при робітничих організаціях у Брентфорд, Ont., скликано в неділю, дня 30 березня, п. р. протестувальні віче, щоби заперестувати проти чорної роботи контрреволюційної організації вкритий радлядою, яка називали себе СВУ, а мала на меті еспінари розвиток соціалістичного будівництва в СРСР і повалити радянську владу, та проти петлюрівських змовників в Канаді, які протестують перед світом ніби то від імені канадійського робітництва.

Віче відкрив т. П. Данілюк, пояснюючи, в якій цілі скликає віче. Тов. С. Батрїй в своїй промові висвітлив широко, що то була за Спілка Визволення України та яке було її завдання і робота на випадок нападу капіталістичних держав на СРСР.

Віче закрило співом "Інтернаціонаду". П. К. секретар, віча.

А НЕ ЗАБУДЬТЕ ПРИЙТИ ДО УРД У ВІННІПЕГУ ЦІЄ СУБОТИ НА ГЛИБОКУ Й ЖИТТЄВУ ПЕСУ "ЧОРНА ПАНТЕРА Й БІЛИЙ МЕДВІДЬ"!

Вінніпег, Ман.

В найближчу суботу Драмгурток виставить на сцені в Українським Робітничим Домі у Вінніпегу прекрасну психологічну пєсу п. а. "Чорна Пантера і Білий Медвідь". Цей твір багатий своїм змістом й написаний гарною мовою дуже брозуміло. Ось як мама промовляє до своєї дитини, яка зяється Лєсиком. "Ну, покажись, покажись

своїй мамі, покажись. А я думала, що Лєсика мого вже одияли... Одияли кров мого серця. Лєсю, Лєсю, Лєсину мій, який же ти став!... Як же тихо ти посміхався... Чого ти так посміхався страшно, дитино моя, життя моє? Лєсину... Мама... Мама?... Пізнав? Пізнав маму? Пізнав своєю кров? О, моє єдине цастя, моє єдине сонце, моя

радість, біля мій солодкий, перекучий. Лєсину! Лєсю! Лєсину! Посміхнись до мами, ось прийшла до тебе... Мама не дасть тебе нікому, мама серцем своє вирве для тебе. Лєсину, Лєсину! Дальше говорять до свого чоловіка.) Життя, Нію, не в красі, краса в життю, в любові, ось в чому? Нію, Нію, ну що з тобою сталося, ти ж мій єдиний, чудний, добрий... Нію, як можеш ти нас так мучити, як можеш, за віщо? Ну вдумайся сам, як ти нас усіх мучиш? Знаю? Що ми тобі зробили? Що любимо тебе, що... Ой Нію Медведю мій прекрасний. Я ж люблю тебе так, що в той день помру, як побачу, що ти не хочеш більше мене. Сильна я перемучилась за ці дні... О! І знаєш, що рішила? Знаю? Що я вбо тебе, Лєсика і тебе! Я не можу жити без вас... Я не знаю, когось більше люблю, тебе чи Лєсика, але знаю, що без половини серця жити не можу — я

радість, біля мій солодкий, перекучий. Лєсину! Лєсю! Лєсину! Посміхнись до мами, ось прийшла до тебе... Мама не дасть тебе нікому, мама серцем своє вирве для тебе. Лєсину, Лєсину! Дальше говорять до свого чоловіка.) Життя, Нію, не в красі, краса в життю, в любові, ось в чому? Нію, Нію, ну що з тобою сталося, ти ж мій єдиний, чудний, добрий... Нію, як можеш ти нас так мучити, як можеш, за віщо? Ну вдумайся сам, як ти нас усіх мучиш? Знаю? Що ми тобі зробили? Що любимо тебе, що... Ой Нію Медведю мій прекрасний. Я ж люблю тебе так, що в той день помру, як побачу, що ти не хочеш більше мене. Сильна я перемучилась за ці дні... О! І знаєш, що рішила? Знаю? Що я вбо тебе, Лєсика і тебе! Я не можу жити без вас... Я не знаю, когось більше люблю, тебе чи Лєсика, але знаю, що без половини серця жити не можу — я

радість, біля мій солодкий, перекучий. Лєсину! Лєсю! Лєсину! Посміхнись до мами, ось прийшла до тебе... Мама не дасть тебе нікому, мама серцем своє вирве для тебе. Лєсину, Лєсину! Дальше говорять до свого чоловіка.) Життя, Нію, не в красі, краса в життю, в любові, ось в чому? Нію, Нію, ну що з тобою сталося, ти ж мій єдиний, чудний, добрий... Нію, як можеш ти нас так мучити, як можеш, за віщо? Ну вдумайся сам, як ти нас усіх мучиш? Знаю? Що ми тобі зробили? Що любимо тебе, що... Ой Нію Медведю мій прекрасний. Я ж люблю тебе так, що в той день помру, як побачу, що ти не хочеш більше мене. Сильна я перемучилась за ці дні... О! І знаєш, що рішила? Знаю? Що я вбо тебе, Лєсика і тебе! Я не можу жити без вас... Я не знаю, когось більше люблю, тебе чи Лєсика, але знаю, що без половини серця жити не можу — я

радість, біля мій солодкий, перекучий. Лєсину! Лєсю! Лєсину! Посміхнись до мами, ось прийшла до тебе... Мама не дасть тебе нікому, мама серцем своє вирве для тебе. Лєсину, Лєсину! Дальше говорять до свого чоловіка.) Життя, Нію, не в красі, краса в життю, в любові, ось в чому? Нію, Нію, ну що з тобою сталося, ти ж мій єдиний, чудний, добрий... Нію, як можеш ти нас так мучити, як можеш, за віщо? Ну вдумайся сам, як ти нас усіх мучиш? Знаю? Що ми тобі зробили? Що любимо тебе, що... Ой Нію Медведю мій прекрасний. Я ж люблю тебе так, що в той день помру, як побачу, що ти не хочеш більше мене. Сильна я перемучилась за ці дні... О! І знаєш, що рішила? Знаю? Що я вбо тебе, Лєсика і тебе! Я не можу жити без вас... Я не знаю, когось більше люблю, тебе чи Лєсика, але знаю, що без половини серця жити не можу — я

НАШІ ЗАЯВИ У ВІДПОВІДЬ "УКР. ГОЛОСОВІ".

Вінніпег, 8 квітня 1930.

В останньому числі "Українського Голосу" дня 2 квітня появилася дописка підписом "член РЗТ", в якій у підній і нікчемний спосіб очорнює отой "член" Робітничого Запомогового Товариства та деяких його членів. З одного боку "Український Голос" усімаки брехливими наклепами на робітничо-фермерські організації і їхніх працівників старається підірвати довіру українських трудящих мас до тих організацій, з другого, той самий "Український Голос" став в обороні деяких членів РЗТ, які на його думку вважаються в тому ж таки товаристві за бунтарів.

Отой самий дописувач "УГ", що скривався за імя "член РЗТ", в останньому числі тієї самої газети, нападаючи знов на робітничу автономну організацію, виступив в оборону деяких членів Робітничого Запомогового Товариства, які на думку того ж дописувача зявляються бунтарями в РЗТ. Між отими вичисленими членами, яких береться боронити дописувач "УГ", є подані й моє імя. Від тієї оборони негідної і донощського дописувача та його газети я рішуче відмежуюся й з повним обуренням зау-

не можу... От і знай це...

Ну обімі-ж мене, обімі, пригорни, я так змучилася за тобою, так втігулось все серце до тебе і до... до дитини рашої...

Ріто моя, Ріто моя...

Твоя, твоя, милий вся твоя." Бачите яка чудова краса чуття. Цей прекрасний твір вставляють на сцені не лише українські театри на Радянській Україні, в Галичині, але й німецькі та французькі театри і всюди люблять цей твір і радо бачуть його на сцені.

Ця пєса вимагає, щоб глядачі заховували якнайбільшу тишину підчас гри на сцені. Знають світла на сцені, треба сидати на свої місця, щоб самому й другим дати змогу все чути й бачити. Аматори вкладають усі свої здібности і почування у ту чуттєву пєсу.

Приходьтє усі на ту гарну пєсу і кличте других зі собою, бо другої нагоди не буде ма ти її побачити.

Д.

Вінніпег, 6 квітня 1930.

Ми низше підписані члени РЗТ опрокідуюмо брехні якогось "члена РЗТ", котрий в числі 14 "Укр. Голосу" між іншим і наш імя втягнув на шпальти згаданой газети.

Д. Хоміцький.

КОМУ СЛУЖИЛА "СПІЛКА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ"!

СТАРАННЯМ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ОСВІТНЬОГО КОМІТЕТУ УКРАЇНСЬКИХ РОБІТНИЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ПРИ УКР. РОБ. ДОМІ У ВІННІПЕГУ вібудеться

В НЕДІЛЮ, 13 КВІТНЯ 1930 РОКУ В УКР. РОБІТНИЧИМ ДОМІ У ВІННІПЕГУ

Масовий Мітінг

НА ЯКОМУ ПРОМОВЦІ РОЗКАЖУТЬ НА ОСНОВІ НАЙНОВІШИХ ЗІЗНАНЬ ЄФРЕМОВА, НІКОВСЬКОГО І ІН. КЕРОВНИКІВ "СВУ", ЩО ТО БУЛА ЗА ОРГАНІЗАЦІЯ, ЧОГО ВОНА ХОТІЛА Й КОМУ ВОНА СЛУЖИЛА.

Промовлятимуть товариші:

ІВ. НАВІЗІВСЬКИЙ І М. ШАТУЛЬСЬКИЙ

Приходьтє на цей мітінг громадно! Вислухайте, як "тихі" та "смирні" культурні діячі хотіли разом з польською шляхою розвирати радянські кордони й зробити Україну колонією польської шляхти та міжнародного капіталу. Приходьтє всі!

ПОЧАТОК В ГОДИНІ 2.30 ПОПОЛУДНІ

Заявляємо, що з такими членами нічого спільного не маємо і мати не хочемо.

Ми є бунтарями страшними для тих, котрим служить "УГ." разом з такими дописувачами, як оцей "член РЗТ".

Ви товаришу пишуть і брештє на всі заставки, а нас не цікайте, защо згори джуємо. Хороши нас госоди від таких приятелів, як ви товаришу, а з ворогами самі дамо собі раду без вашої і "УГ." помолі.

Д. Петраш, Р. Т. Петраш, Ю. Моткалюк, М. Нимилевич, В. Нимилевич.

Вінніпег, 5 квітня 1930.

В петлюрівському "Українському Голосі" обрїхувє Робітничого Запомогового Товариства якийсь ішеака, що є скривався за підписом "член РЗТ".

От і зараз в "УГ" з 2 квітня той самий ішеака доносить у такій же самій газеті, як і він, що на річні збори РЗТ на 2 січня у Вінніпегу поприходили комуністи і порозідалися поміж членами РЗТ. Звичайно, це служба донощків висукувати отих комуністів, що ідуть безпощадною боротьбою проти капіталу, таку службу прийня на себе ішеака праа зі спосагацією "УГ". Я знаю, що усе на зборах бувають члени Робітничого Запомогового Товариства, нечлени не мають вступу на збори. І ті члени обговорюють ділові справи своєї організації, ставлять запитання, дискутують, обмірковують кожну справу, рішають, однак це є справа самих членів РЗТ, а не петлюрівських донощків дописувачів.

Той самий ішеака вичислює навіть деякі імена тих членів в РЗТ, які мають тільки недоводені своєю організацією. У відповідь на те і скажу отому ішеаківі і редакторам петлюрівської газети, що я, як арештований і всі члени РЗТ, маю повне право забирати голос в справах своєї організації, й усі члени спільно нараджаються над добром РЗТ, обговорюють ділові справи тієї організації там, де ли вїє місце. Я гндою такими донощниками як отой "член РЗТ", що лише на те приходять на збори РЗТ, щоби збагатити очорнювачі, брехливий матеріал петлюрівських редакторів і їхніх газет. Так само я рішуче пиятую й заведуваю тих, що поважились втягнути моє імя на шпальти своєї репльїки. Вікниці я гостро забороняю замаскованим ішеакам петлюрівського часисню екивати моє імя й лядко подати повне назвисько отого брехливого ішеака-донощка з РЗТ.

Мисла Мельник, член РЗТ.

ХТО СЛІДУЮЧИЙ ЗА МНОЮ.

Форт В'я'м, Ont.

Дорогі Товариші! Очим повідомляю Вас, що я отримала нагороду за збирання передлати на "УРВ". Цієї нагороди я зрїкаюся й жертвую її в цей дуже важкий час для нашої преси на пресовий фонд "Українських Робітничих Вістей".

В. Сячук.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ.

Гемилтон, Ont.

В числі 36 "УРВ" з дня 27 березня, в дописові з Гемилтону п. в. "Пом'янулє Тараса Шевченка не злим тихим словом", зайшла така помилка:

Надруковано було: "Діригентом хору і оркестри є молодий тов. Гнідан", а мало бути: "Діригентом хору і оркестри є молодий тов. Гео. Теніган".

Ів. Лілічук.